

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobkyně: E. S.,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, čj. OAM-666/ZA-ZA11-ZA22-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 24. 11. 2020, čj. OAM-666/ZA-ZA11-ZA22-2020, kterým žalovaný rozhodl podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tak, že zamítl její žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

2. Žalobkyně ve své žalobě namítla, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále porušil § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména nezohlednil skutečnosti ve prospěch žalobkyně, rovněž porušil § 68 odst. 3 správního řádu tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, a konečně porušil § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť nepřihlédl k tomu, že žalobkyně uváděla relevantní skutečnosti.
3. Žalobu žalobkyně soud vyhodnotil jako blanketní, protože obsahovala pouze výčet obecných odkazů na ustanovení zákona o azylu a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), avšak nikoliv konkrétní žalobní námitky proti napadanému rozhodnutí žalovaného či proti jeho postupu v řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Proto soud žalobkyni usnesením ze dne 13. 1. 2021, čj. 1 Az 56/2020-9, vyzval k doplnění žaloby. Žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 27. 1. 2021, doručenému soudu dne 1. 2. 2021, zopakovala, že je přesvědčena, že žalovaný porušil své povinnosti podle zákona o azylu a správního řádu, když nezohlednil rodinný a soukromý život žalobkyně, dále nezohlednil, že žalobkyně v zemi původu nemá kde bydlet a nevzal v potaz ani její věk. Z těchto důvodů se dle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí neopírá o dostatečně zjištěný skutkový stav. K návrhům důkazů žalobkyně uvedla, že podala od počátku vnitřně bezrozpornou výpověď a všechny podstatné skutečnosti vyplývají ze správního spisu. Alternativně navrhla výslech svůj, případně jejího syna.
4. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhoval žalobu zamítnout; napadené rozhodnutí považuje za zákonné a přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Uvedl, že vzal v úvahu tvrzení žalobkyně a shromáždil i informace o její zemi původu. Žalobkyně ve správním řízení uvedla shodné motivy pro setrvání v ČR, jako ve své první žádosti; nově nyní zmínila rodinnou vazbu v ČR s jejím zletilým synem. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, žalovaný uvedl, že žalobkyně je státní příslušnicí státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, a netvrdila ani neprokázala, že by v její vlasti nebyly dodržovány mezinárodní závazky a docházelo zde k porušování práv občanů. Tvrzení žalobkyně o její vazbě v ČR s jejím synem není z hlediska mezinárodní ochrany relevantní, navíc žalobkyně při podání žádosti o mezinárodní ochranu ohledně vztahu se synem uvedla: *„Nemám s ním téměř žádný kontakt. Je už dospělý a stará se sám o sebe.“* Dle žalovaného je hlavním motivem žalobkyně legalizace pobytu v ČR, a upozornil na den příjezdu žalobkyně do ČR v roce 2012 a den podání její žádosti v roce 2020, k čemuž dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004-81, a ze dne 9. 2. 2006, čj. 2 Azs 137/2005-51). Žalobkyně do ČR odešla v podstatě z ekonomických důvodů. Specifický důvod pro povolení pobytu dle zákona o azylu však nelze zaměňovat s jiným legálními formami pobytu cizinců na území ČR.
6. Žalobkyně v replice ze dne 15. 4. 2021 uvedla, že od roku 2012 žije ve společné domácnosti se svým synem, jeho partnerkou (občankou Slovenské republiky, která má na území ČR povolen trvalý pobyt) a jejich dcerou. Syn žalobkyně byl v březnu 2021 hospitalizován celkem 9 dnů a rovněž od 6. 4. 2021 do soupisu repliky byl hospitalizován pro vážné

onemocnění (žalobkyně předložila dvě propouštěcí lékařské zprávy jejího syna z března 2021 vydané Fakultní nemocnicí Bulovka). Dodala, že se o ní stará její snacha a vnučka; žalobkyně požádala soud o zohlednění její obtížné životní situace a uvedených vazeb v ČR.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

7. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/EU“). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagovala.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala v ČR dne 2. 10. 2020 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti ze dne 7. 10. 2020 žalobkyně uvedla, že první žádost o mezinárodní ochranu podala v roce 2002. Uvedla, že má dvě zletilé děti, dcera žije v G, místo pobytu syna nezná. Poslední místo pobytu žalobkyně v její vlasti bylo v roce 2012 město R. Nebyla nikdy členkou žádné politické strany ani hnutí. Jako jediný důvod žádosti uvedla, že v G. nemá žádné bydlení a chce zůstat v ČR.
9. Při pohovoru dne 7. 10. 2020 žalobkyně uvedla, že se v roce 2006 vrátila s manželem z ČR zpět do G., do města C. v J. O., avšak nebyl jí umožněn vstup s manželem do jejich domova, neboť dům manžela „zabrali Rusáci“, proto odešli bydlet do města R. k příbuzným, kde poté žila. Když již „neměla z čeho žít“ (po smrti manžela v roce 2009), rozhodla se odejít opět v roce 2012 do ČR, neboť se jí tu „moc líbí“. Měla pouze cestovní doklad a tříměsíční Schengenské vízum. Uvedla, že žádá mezinárodní ochranu proto, že ve své vlasti „nic nemá“, zatímco v ČR je „moc spokojená“. Ohledně návratu do vlasti v roce 2006 uvedla, že nikoho o pomoc ohledně jejího bydlení s manželem nežádali, neboť podle ní by jí stát G. nepomohl. Uvedla, že ve své vlasti neměla nikdy žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. K dotazu na jejího syna uvedla, že je někde v ČR, ale ona neví kde, nemá s ním téměř žádný kontakt, naposledy jej viděla v lednu či únoru 2020; syn „je dospělý a stará se sám o sebe“. Uvedla, že nesdílí s nikým společnou domácnost, je zdravá a s ničím se neléčí. Z dotazu kladeného žalovaným je zřejmé, že první žádosti žalobkyně z roku 2002 nebylo správním orgánem vyhověno; žaloba proti správnímu rozhodnutí byla zamítnuta.
10. Žalovaný si k vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně opatřil informace o zemi původu žalobkyně. Ve správním spise se nachází zpráva z července 2020 Ministerstva vnitra ČR, OAMP G.: Hodnocení G. jako bezpečné země původu. Ze zprávy zejména plyne, že v G. obecně a soustavně nedochází k pronásledování ani k mučení a nelidskému zacházení; neprobíhá žádný aktivní mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt. G. přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod; maximálně se snaží tyto mezinárodní dohody dodržovat a upravila řadu legálních prostředků k dispozici občanů, včetně možnosti obrátit se na ombudsmanský úřad. V dané zemi působí řada nevládních organizací pro pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Centrální vláda země nemá pod kontrolou regiony J. O. a A., které jsou závislé na R. f.

11. Dne 8. 10. 2020 vydal žalovaný výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, kterou sice žalobkyně podepsala, ze správního spisu však nevyplývá, že by se k seznámení s podklady pro rozhodnutí dostavila, natož, že by proti shromážděným podkladům cokoliv namítala.
12. Dne 24. 11. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí označené v bodě 1. tohoto rozsudku. Žalovaný shrnul skutečnosti tvrzené žalobkyní a s odkazem na § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a na vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), uvedl, že žalobkyně přichází do ČR ze státu, který je ze strany ČR považován za bezpečnou zemi původu. Žádala-li žalobkyně o mezinárodní ochranu v případě takové země, bylo na žalobkyni, aby prokázala, že její vlast naopak za bezpečnou zemi pro ni považovat nelze. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně toto důkazní břemeno neunesla. Konstatoval obsah zprávy o politické a bezpečnostní situaci v G., kterou si pro účely vydání svého rozhodnutí opatřil, s tím, že v dané zemi nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, přičemž jsou splněna i další kritéria dle uvedeného § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu; centrální vláda G. nemá toliko kontrolu nad separatistickými regiony J. O. a A. Konstatoval, že občané G. – neúspěšní žadatelé o azyl rovněž nejsou po návratu do vlasti pronásledováni. Uvedl, že dle dané zprávy vláda G. spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a s dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Poukázal dále na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004-94, s tím, že azylové řízení zákonodárce nekonstruoval jako prostředek k legalizaci pobytu v ČR nebo jako možnost získat v ČR pracovní povolení.
13. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Soud při posuzování věci vycházel z následujících právní úpravy.
15. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu [j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
16. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely zákona o azylu rozumí „bezpečnou zemí původu“ stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv“.
17. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu [m]inisterstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
18. Podle § 2 bod 7. vyhlášky č. 328/2015 Sb. považuje ČR za bezpečnou zemi původu G., s výjimkou A. aj O.

19. Předmětem řízení o této žalobě je přezkum rozhodnutí, kterým byla opakovaná žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu vyhodnocena žalovaným jako zjevně nedůvodná. Soud je proto povolán k posouzení, zda byly splněny podmínky § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého žalovaný ve věci žalobkyně postupoval.
20. V daném případě je nepochybné, že země původu žalobkyně je obecně v ČR považována za bezpečnou; to je vyjádřeno v § 2 bod 7. vyhlášky č. 328/2015 Sb. To však nevylučuje, aby v případě žadatele o mezinárodní ochranu pocházejícího z takové země neexistovaly konkrétní skutkové okolnosti, které by toto tvrzení popíraly. V takovém případě je pak na straně žadatele o mezinárodní ochranu, aby prokázal v jeho případě opak. Jak uvedl i NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS [v části IV. c)], „žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (...) obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu vyžadovány (...), a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“.
21. To se však ve věci žalobkyně nestalo. Žalobkyně svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodňovala v podstatě „jen“ tím, že ve své vlasti nemá žádný majetek a neměla z čeho ani uhrazovat své životní potřeby, proto odjela do ČR, kde se jí líbí. Z její výpovědi vyplynulo, že před (opětovným) příchodem do ČR v roce 2012 žila více let (2006-2012) ve své vlasti u příbuzných ve městě R. (*město nacházející se mimo oblast A. aj. O. – pozn. soudu*), avšak z důvodu finanční nouze se rozhodla odejít opět do ČR. Žalobkyně tedy ve správním řízení neprokazovala ba ani netvrdila, že je G. *pro ní* nebezpečnou zemí, tedy že by ve vztahu k žalobkyni bylo možno dovodit nenaplnění některého z kritérií uvedených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Takové skutečnosti pak netvrdila ani v řízení o žalobě.
22. Soud přitom konstatuje, že podklady o zemi původu žalobkyně z listopadu 2020, které v průběhu řízení o žádosti nijak nezpochybňovala, nijak nevypovídají o zhoršení situace v její vlasti. Ostatně skutečnosti zjištěné z dané zprávy a uvedené v napadeném rozhodnutí žalobkyně ve svých žalobních bodech ani nijak nezpochybnila. Žalovaný tak dle názoru soudu shromáždil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jejichž obsah řádně a přezkoumatelným způsobem posoudil, a zjistil tak stav věci řádně a v souladu s § 3 správního řádu. Přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, tj. ke všem skutečnostem, které žalobkyně sama tvrdila, přičemž přiléhavě hodnotil jak relevanci, tak obsah takto opatřených zjištění a podkladů. Podle zdejšího soudu současně napadené rozhodnutí vyhovuje také zákonným požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak se k podkladům vyjádřila žalobkyně (podklady doplnit nechtěla a proti obsahu podkladů neměla námitky), dále je zřejmé, z jakých právních předpisů žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, resp. jak daná právní ustanovení interpretoval a aplikoval na daný případ, tedy ve spojení s podklady obsaženými ve správním spise (ke skutkovému stavu). Podle soudu má výrok napadeného rozhodnutí oporu v odůvodnění daného rozhodnutí, které je v souladu s výrokem a dostatečně poskytuje přehled o úvahách žalovaného a informačních zdrojích daného rozhodnutí.
23. S ohledem na takto zjištěný skutkový stav a průběh řízení o opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu tedy žalovaný dle názoru soudu správně dovodil, že žalobkyni v zemi původu žádné nebezpečí nehrozí.

24. Žalobkyně poukazovala výhradně na svůj vyšší věk, na svou vazbu ke zletilému synovi pobývajícimu v ČR a na jeho zdravotní stav, a současně znovu na to, že ve své vlasti nemá kde bydlet.
25. K těmto důvodům soud uvádí, že samy o sobě nemohou odůvodňovat udělení mezinárodní ochrany v ČR. Soud nijak nezastírá, že žalobkyně je již v důchodovém věku, sama však již v poskytnutí údajů k žádosti uvedla, že je zdravá a s ničím se neléčí, pouze na jaře bere vitamíny. Nic tedy nenásvědčuje tomu, že by jí její věk měl bez dalšího působit jakékoliv problémy nad rámec obvyklých zdravotních problémů spojených se stářím u osob obdobného stáří. Žalobkyně ani soudu nijak nedoložila, že by měla v důsledku svého vyššího věku jakékoliv zdravotní problémy, či že by jí její věk ve vlasti znevýhodňoval oproti osobám narozeným ve stejném roce. Ani žalovaný neměl proto důvod se touto otázkou jakkoliv blíže zabývat, či ji považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
26. Žalobkyně dokládala pouze zdravotní stav jejího syna, současně však tvrdila, že se o ní stará její snacha (a její nezletilá vnučka). Tato tvrzení soud jednak považuje z části za protichůdná s tím, co žalobkyně uváděla v průběhu řízení o žádosti; tj. z jejich vlastních tvrzení vyplynulo, že se svým synem nacházejícím se v ČR nemá žádný kontakt. Jeho nyní zhoršený zdravotní stav, ačkoliv jej soud nijak nepopírá, nemůže mít z hlediska důvodů pro podání opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu jakýkoliv vliv. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž zcela specifickým institutem vyhrazeným pro poskytnutí ochrany příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování nebo hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy. Dané řízení není zakotveno jako proces k legalizaci pobytu na území ČR nebo za účelem získání pracovního povolení (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004-94).
27. V tomto ohledu se soud zcela jednoznačně ztotožňuje s názorem žalovaného, že pokud si žalobkyně přeje zde zůstat, ať už u rodiny jejího nemocného syna, či nezávisle na ní, je na ní, aby si vyřídila potřebné doklady a podala žádost o řádné povolení k pobytu. Samotné přání žalobkyně zde zůstat je sice lidsky pochopitelné, za situace, kdy se zde cítí dobře, ale žalobkyně tak může učinit pouze na základě platného práva a po splnění příslušných podmínek podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, které platí pro všechny cizince v ČR stejně.
28. Pokud žalobkyně tvrdila, že dostala své povinnosti tvrzení, resp. povinnosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť uvedla relevantní skutečnosti, zdejší soud žalobkyni upozorňuje, že o žádosti žalobkyně nebylo rozhodováno v souladu s výše odkazovaným ustanovením, ale podle § 16 odst. 2 téhož zákona, tedy po věcném posouzení jejího obsahu jako o zjevně nedůvodné žádosti (nikoliv jako o žádosti nepřipustné) a z tohoto pohledu je vymezen i soudní přezkum věci.
29. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že podala od počátku vnitřně bezrozpornou výpověď. Soud k tomu poukazuje na bod 9. rozsudku, resp. na obsah protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 7. 10. 2020, které toto tvrzení vyvrací. Zatímco ve správním řízení žalobkyně nejdříve tvrdila, že vůbec neví, kde se její syn nachází, a poté odlišně uvedla, že syn je v ČR, ale nestýká se s ním a naposledy jej viděla v lednu či únoru 2020, tak v žalobě tvrdila, že již od roku 2012 žije se svým zletilým synem v domácnosti a syn se o ni stará. Nutno však zopakovat, že žádné z těchto tvrzení, ať již v jakékoliv následně vyslovené verzi o kontaktu žalobkyně s jejím synem, nepředstavuje za daných skutkových

okolností týkajících se podání opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu důvod pro jiný postup žalovaného, než jakým postupoval.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně